

DE ERFGENAME VAN DE ZIJDEVILLA

Ander werk van dezelfde auteur:

Het bloemeneiland

Vrouwen van het bloemeneiland

Terugkeer naar het bloemeneiland

Winterliefde op het bloemeneiland

De Zijdevilla

De glans van de Zijdevilla

TABEA BACH

De erfgenamen van de Zijdevilla

De Zijdevilla 3

Vertaald uit het Duits
door Hilke Makkink

 oceaan

De erfgename van de Zijdevilla is deel 3 van de serie *De Zijdevilla*

Oorspronkelijke titel *Das Vermächtnis der Seidenvilla*

© 2020 Bastei Lübbe AG, Keulen

© 2025 Nederlandse vertaling Hilke Makkink / Oceaan

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Omslagontwerp bij Barbara

Omslagbeelden © Shutterstock

Foto auteur © Nadine Gerber

NUR 302

ISBN 9789046834190

ISBN 9789046834206 (e-book)

ISBN 9789046834213 (audiobook)

www.oceanboeken.nl

Oceaan maakt deel uit van Park Uitgevers

De geboorte

Angela kon haar ogen niet geloven toen ze naar buiten keek: de daken van de oude stad waren bedekt met een dun laagje sneeuw. Dat het in de omliggende bergen soms sneeuwde, dat wist ze. Maar niet in Asenza, daarvoor was het klimaat in Veneto veel te mild.

Op de binnenplaats van de zijdevilla moest ze oppassen dat ze niet uitgleed op de oude steentjes. Het grote, twee verdiepingen tellende complex was gebouwd rondom een rechthoekige binnenplaats; een houten poort leidde naar de straat. In het midden stond een bejaarde moerbeiboom, die zijn blad nog niet helemaal kwijt was. Een gouden gloed omhulde de witte hoopjes sneeuw.

Alles leek wel betoverd en Angela's hart ging open. Ze zoog de geur van sneeuw en kou diep in haar longen. Sinds anderhalf jaar woonde ze nu hier in Noord-Italië en voor het eerst voelde ze een zweem van heimwee naar haar Duitse thuis, naar de winterlandschappen rondom de Ammersee, waar ze vroeger gewoond had.

'*Porca miseria!*' De poort werd opengeduwde en Nola stapte samen met haar dochter Fioretta naar binnen. 'Wat een rotweer,' foeterde de weefster. Toen ontdekte ze de *padrona*. '*Buongiorno*, signora Angela. Had u sneeuw besteld?'

'Goeiemorgen, Nola,' antwoordde Angela met een glimlach. 'Nee, mijn schuld is het niet.'

'*San Colombano, la neve in mano*,' riep Stefano, die met zijn vrouw Orsolina nu ook de binnenplaats op kwam. 'Het is vandaag

23 november en de heilige Colombano brengt wel vaker sneeuw, het spreekwoord zegt het al...'

'Maar toch niet hier, bij ons!' Nola keek verontwaardigd om zich heen.

Plotseling trok de hemel open. Een zonnestraal liet de kruin van de moerbeiboom glinsteren en even leek iedereen in grote verwondering.

'Dat is zo weer gesmolten,' zei Stefano ten slotte, waarna hij zich samen met de anderen naar de vleugel van de zijdevilla begaf, waarin zich op de eerste verdieping de weverij bevond. Over een kwartier zouden ze zoals altijd op maandag hun wekelijkse bespreking houden. Maar eerst wilde Angela nog heel even genieten van deze bijzondere ochtend.

Een tengere gestalte, bijna volledig gewikkeld in een grote wollen omslagdoek, haastte zich de binnenplaats op.

'Buongiorno, Fania,' begroette Angela haar nieuwe huishoudster vrolijk. 'Is dit je eerste sneeuw?'

De achttienjarige Fania was afkomstig van Sicilië en aan haar gezichtsuitdrukking te zien was ook zij volledig overrompeld door dit natuurverschijnsel.

'Ja,' antwoordde ze en ze wist niet hoe snel ze Angela naar binnen moest volgen. 'Hebt u al ontbeten?' De jonge vrouw deed haar omslagdoek af en trok haar dunne jas uit.

'Nee, nog niet.'

In de keuken pruttelde het espressokannetje en Angela pakte het van het fornuis.

'Dit heeft mijn tante voor u meegegeven.' Fania liet een geurig maisbroodje op een bordje glijden. 'Ik moest zeggen dat u er wat van haar zelfgemaakte kweeperenjam op moet smeren.' Ze pakte de pot met jam en bestek uit een van de kasten en stalde alles uit op de bar.

'Emilia is te goed voor me,' zei Angela, terwijl ze op een van de

barkrukken ging zitten. ‘Mm...’ zei ze genietend, toen ze het broodje opensneed. ‘Het is zelfs nog warm!’

‘Zia Emilia had het nog maar net uit de oven gehaald. Hoe is het met Nathalie? Wanneer is ze ook alweer uitgerekend?’

Angela’s dochter was hoogzwanger en had een paar weken eerder haar intrek genomen in het kleine gastenverblijf op de begane grond van de zijdevilla.

‘Over twee weken,’ antwoordde Angela en ze probeerde de nervositeit te verdringen die haar bij de gedachte aan de aanstaande bevalling regelmatig overviel. Ze zou op haar zevenenveertigste oma worden en ze verheugde zich enorm op haar kleinkind. Er was ook geen enkele reden tot zorg, tot dan toe was de zwangerschap van haar dochter zonder enig probleem verlopen. ‘Maar ik heb haar vandaag nog niet gezien.’ Ze nam een hap van het heerlijke broodje. Emilia had gelijk. Met die kweeperenjam erop smaakte het echt fantastisch. ‘Waarschijnlijk ligt ze nog te slapen. Zou jij een grote pot koffie willen zetten voor het personeelsoverleg en die naar boven willen brengen?’

‘*Con piacere*, signora Angela,’ zei Fania.

‘En dan kregen we gisteren nog een spoedbestelling uit Amerika. Mrs Whitehouse is een goede vriendin van signora Tessa,’ zei Angela, terwijl ze de geprinte e-mail uit haar map pakte. ‘Een bordeauxrode stola. Het moet een kerstcadeau worden. Kort dag, ik weet het,’ onderbrak ze het gesputter van haar medewerkers. ‘Maar omdat Mrs Whitehouse ons aan een paar nieuwe klanten geholpen heeft, wil ik heel graag dat we deze bestelling er nog tussenvoegen.’

‘Die durft,’ momperde Nola halffluid. ‘Het is tenslotte al eind november. Kan ze niet gewoon een van de mooie sjaals uitzoeken die we online aanbieden? Keus genoeg...’

‘Maar geen bordeauxkleurige,’ antwoordde Angela beslist. ‘Hebben we die kleur nog voldoende op voorraad, Orsolina?’

De verfster dacht even na. 'Ik denk het wel. Hoe groot moet de stola worden?'

'Tachtig bij twee meter twintig,' antwoordde Angela, na een blik op haar papieren. 'Maddalena,' wendde ze zich tot een andere weefster, 'jij hebt een zwarte ketting, dat past mooi bij dat donkere rood. Krijg jij vandaag die bestelling uit Parijs af? Dan zou je meteen daarna met die bordeauxrode sjaal kunnen beginnen, toch?'

'*Ma certo.*' Angela wist dat de weefster met de zachte bruine ogen bijzonder graag werkte voor de Amerikaanse kennissen van Tess, die hier jaren geleden voor haar oude dag in een van de mooiste villa's van het stadje was komen wonen. De vriendelijke oude dame, die eigenlijk Teresa heette maar die door iedereen Tess of Tessa genoemd werd, was de beste vriendin van Angela's moeder geweest. Zonder haar was ze nooit op het idee gekomen om uitgerekend in Veneto deze zijdeweverij over te nemen. 'Tessa's vriendin zal haar kerstcadeau op tijd krijgen,' besloot Maddalena.

'Dank je.' Angela glimlachte naar de weefster. Toen werd ze weer serieus. 'En ik wilde nog iets met jullie bespreken. De laatste tijd krijgen we steeds meer vraag naar exclusieve jurken.' Sinds ze bij haar verloving met Vittorio Fontarini, een erfgenaam van een van de oudste adellijke geslachten van Venetië, een zelfontworpen jurk van handgeweven zijde gedragen had, kwamen ze bijna om in dergelijke bestellingen. 'Kent iemand van jullie een goede naaister die mijn ontwerpen zou kunnen maken?' Ze keek om zich heen, maar niemand wist iets.

'Ik ken alleen Eugenia,' zei Nola. 'Maar die doet eigenlijk alleen maar aanpassingen. En zijde zou ik haar al helemaal niet toevertrouwen.'

Angela zuchtte. 'Dan zal ik eens een advertentie in de krant...'

Een afgrijselijke, langgerekte schreeuw verscheurde de rust in de villa. Angela schrok op.

‘*Madonna*,’ fluisterde Orsolina. ‘Wat was dat?’

Opnieuw klonk er een schreeuw. Nathalie! De schrik sloeg Angela om het hart. Ze sprong op en rende naar buiten, de trap af. Zo snel als ze kon stak ze de binnenplaats over. Nathalies kleine domein bevond zich precies tegenover het atelier. Ze rukte de deur open en stormde de kamer van haar dochter binnen.

‘Heb je weeën?’ vroeg Angela buiten adem. ‘Is het zover?’

Fania kwam de aangrenzende badkamer uit, een handdoek over haar arm.

‘De vliezen zijn gebroken,’ zei ze zacht en ze hielp Nathalie met het uittrekken van haar natte nachtjapon. Angela merkte dat de jonge Siciliaanse rustiger was dan zij. ‘U moet met haar naar het ziekenhuis, signora...’

Nathalie kromde haar rug en stootte een nieuwe bloedstollende schreeuw uit. ‘O, mijn god,’ hijgde ze, toen ze weer een beetje op adem gekomen was.

‘Ik haal de auto uit de garage,’ verkondigde Angela.

Maar Nathalie wierp haar hoofd in haar nek en trok haar knieën op. ‘Ik vrees,’ bracht ze moeizaam uit, ‘dat daar geen tijd meer voor is.’ Haar gezicht liep donkerrood aan.

‘Loop naar *dottore* Spagulo,’ wendde Angela zich tot Fania. ‘Zeg dat hij meteen moet komen.’

Fania knikte en rende ervandoor.

‘Zo had ik me die weeën niet voorgesteld,’ jammerde Nathalie.

De pijn was blijikbaar wat afgenomen en Angela hielp haar dochter met het aantrekken van een schone, ruim zittende nachtjapon, die aan de voorkant opengeknoopt kon worden.

‘Probeer je te herinneren wat je tijdens de zwangerschapscursus geleerd hebt,’ probeerde ze haar paniek wat te temperen. ‘Rustig blijven doorademen: in door de neus, uit door de mond...’

Ze had het nog niet gezegd of een nieuwe, heftige wee trok door Nathalies lichaam.

‘Blijven ademen!’ riep Angela en ze legde Nathalies hoofd op haar schoot. ‘Doe maar met mij mee! Diep in. En nu heel langzaam weer uit,’ probeerde ze haar dochter te helpen.

‘Het doet zo’n pijn, mama!’ jammerde Nathalie. ‘Ze zeiden dat het langzaam begint, verdomme!’

‘Mag ik?’ Nola was ongemerkt binnengekomen en keek bezorgd naar Nathalie, die haar pijn opnieuw uitschreeuwde.

‘Weet jij een vroedvrouw?’ vroeg Angela.

Nola leek koortsachtig na te denken. ‘Een vroedvrouw hebben we hier niet, maar...’

‘We hebben meer kussens nodig. Haar bovenlichaam moet omhoog.’

Achter Nola zag Angela Orsolina staan, die haar bevelen over de binnenplaats riep. Blijkbaar had het voltallige personeel zich voor de deur verzameld.

‘In mijn slaapkamer,’ zei Angela. ‘Breng wat je maar kunt vinden.’

‘Dottore Spagulo is op huisbezoek,’ hijgde Fania. Die moest gerend hebben of haar leven ervan afhing, zo snel was ze terug. ‘Ze proberen hem te bereiken, maar hij neemt niet op...’

‘O, god, wat moeten we nu?’

‘Bel het alarmnummer.’

‘Daar schieten we toch niets mee op. Tegen de tijd dat de *pronto soccorso* hier is met dit weer...’

Opnieuw schreeuwde Nathalie zodanig dat Angela haar hart vasthield. Toen bleef ze even heel stil liggen.

‘Het komt!’ fluisterde ze met wijd opengesperde ogen. ‘Mama, ik voel het. O, mijn god!’ Onwillekeurig begon ze te persen.

‘Carmela!’ riep Nola boven het geroezemoes uit. ‘Laat Madalena haar moeder halen. Zij is de enige...’

‘Carmela?’

‘Hup, geen tijd voor discussie nu. Stefano, ga mee om het oude

mens hier desnoods naartoe te dragen, zodat het niet te lang duurt. En jij.' Nola wendde zich tot Fania. 'Breng water aan de kook en verzamel zoveel schone handdoeken als je maar kunt vinden. Ook linnen doeken. En washandjes. En schalen. Anna, ga met haar mee en help met dragen.'

Toen deed Nola de badkamerdeur open en wierp een kritische blik naar binnen.

'Wat doe je, Nola?' jammerde Nathalie. 'Wat zijn jullie van plan?'

'Wat we van plan zijn?' De weefster glimlachte. 'We gaan jouw baby op de wereld zetten. Wat dacht je dan?'

Niet veel later lag er een grote stapel handdoeken klaar naast het bed. Met behulp van kussens hadden ze Nathalies bovenlichaam wat omhoog gebracht en tussen haar gespreide benen was een heus nest geconstrueerd, voor het geval dat het daadwerkelijk om een stortbevalling ging, wat Nola vermoedde. Daarnaast stonden twee schalen met gekookt water klaar en Nola en Angela hadden hun handen alvast grondig geborsteld met zeep.

Angela wiste net met een washandje het zweet van Nathalies voorhoofd, toen er voetstappen op de binnenplaats klonken en ze een opvallend krassende stem hoorden.

'Dat is Carmela,' zei ze zacht tegen haar dochter, die opnieuw kronkelde van de pijn. 'Vind je het goed...?'

'Ja, verdomme!' gilde Nathalie. 'Zolang ze me maar kan helpen.'

De deur ging open en Carmela sleepte zich met behulp van twee stokken naar binnen. 'Wat is dat hier allemaal, *fanciulla*?' vroeg ze ongewoon zacht, terwijl ze Nola aan de kant duwde.

Ze streelde Nathalie even over haar haar, legde haar handen voorzichtig op haar dikke buik en tastte die af. Toen schoof ze de nachtjapon omhoog, pakte een klein flesje uit haar schortzak en schroefde het open.

'Wat is dat?' vroeg Angela wantrouwend.

‘O, alleen maar een beetje kruidenolie,’ antwoordde Carmela, terwijl ze haar handen ermee inwreef. Een kruidig-zoete geur van rozemarijn, rozen, lavendel en iets ondefinieerbaars vulde de kamer, toen Carmela voorzichtig Nathalies gespannen buik begon te masseren. Die ademde diep in en weer uit. En toen ze even later opnieuw haar lichaam spande, klakte Carmela met haar tong. ‘Rustig ademen,’ beval ze. ‘In! Uit! In! En langzaam weer uit. En nu persen! Maar wel blijven ademen. Persen! Vooruit, Nathalie, je kunt het, dapper meisje.’ Haar knokige handen dwaalden over Nathalies buik, drukten hier en masseerden daar. ‘Iemand heeft hier haast,’ mompelde ze. ‘Een paar rubberhandschoenen zou wel handig zijn,’ kraste ze misprijzend in Nola’s richting. ‘Hebben jullie die? En jij, Orsolina? Draag jij geen handschoenen bij het verven?’

Orsolina schoot er als een pijl uit een boog vandoor. Angela had niet gedacht dat de zestigjarige vrouw nog zo vlug zou zijn. In een mum van tijd was ze terug, zwaaiend met een paar huishoudhandschoenen, nog in de verpakking. Opnieuw klakte Carmela ontevreden met haar tong, toen pakte ze die aan.

‘Beter dan niets,’ bromde ze. Ze trok de handschoenen aan en vroeg Nathalie om haar knieën, die ze opnieuw opgetrokken had, wijd te openen.

‘*Bravissima*,’ prees de oude vrouw haar. ‘Ik kan het hoofdje al zien. Nu moet je volhouden, kind. Ademhalen! Persen! En wel tijdens het uitademen. Ja! Schreeuw je pijn er maar uit,’ vuurde Carmela Nathalie aan. ‘Een luid Aaaaah tijdens het uitademen!’

‘Aaaaaah!’ brulde Nathalie en ze perste zo hard als ze kon.

‘*Fantastico*!’ riep Carmela hees. ‘En nog een keer! Je bent er bijna!’

Angela knielde achter haar dochter op het bed, hield haar onder haar oksels vast en ondersteunde haar met haar bovenlichaam. Wat er precies allemaal gebeurde kon ze niet zien, maar

hoe vreemd ze Carmela ook altijd gevonden had – op dit moment voelde ze een enorm vertrouwen in de oude vrouw. Ze telde vijf persweeën, toen zag ze hoe – begeleid door een laatste lange en vermoedelijk door het hele stadje schallende schreeuw – het kindje van haar dochter naar buiten gleed.

‘*Eccolo*,’ zei Carmela en ze ving het kleintje op in een grote badhanddoek, waarin ze het meteen wikkelde, alsof ze nooit iets anders gedaan had. ‘Een prachtig jongetje.’ Met een behoedzaamheid die Angela nooit achter de oude vrouw gezocht had, legde ze het pasgeboren kindje op Nathalies buik. Als in een droom zag Angela het besmeurde gezichtje met de gesloten oogjes, de minuscule handjes, die zich openden en weer sloten. De blauwe navelstreng slingerde over Nathalies buik; moeder en kind waren nog steeds met elkaar verbonden. Ze hoorde een iel geluidje, als van een kitten, en smakkende geluidjes. ‘*Che bel ragazzo*,’ kirde Carmela zacht. ‘Misschien wil hij drinken?’

Nathalie staarde naar haar kind en leek het niet te kunnen bevatten. Angela hielp haar het pasgeboren kindje aan te leggen en na wat tasten en zoeken sloten de hartvormige lipjes zich om de tepel en begonnen hevig te zuigen. Haar dochter keek op en in haar ogen was puur geluk te lezen. Angela lachte en hilde tegelijk en moest een paar tranen wegvegen die ze eerder niet eens opgemerkt had.

De deur werd opengerukt en dottore Spagulo stormde naar binnen, zijn dokterskoffertje stevig omklemd. Bij het zien van het tafereel rondom het bed bleef hij staan en de ontzetting op zijn gezicht maakte plaats voor opluchting.

‘Mijn vrouw heeft me gebeld,’ legde hij uit. ‘Zodra ik hoorde wat er aan de hand was, ben ik meteen in de auto gesprongen en zo snel mogelijk...’

‘U was nog steeds te langzaam, dottore. Het mooiste hebt u gemist,’ zei Carmela honend, weer helemaal de oude. ‘Maar mocht u moeder en kind willen nakijken, dan bent u precies op tijd.’

Nathalie lag uitgeput te slapen, haar zoontje in de holte van haar arm. Angela en Tess, die ondertussen natuurlijk allang op de hoogte gebracht was, konden er wel naar blijven kijken. Dottoro Spagulo had de baby afgenaveld en onderzocht. En hoewel hij bij het kindje noch bij Nathalie bijzonderheden vastgesteld had, waren ze op zijn advies, toen ook de placenta eruit was en Nathalie zich ertoe in staat gevoeld had, toch voor de zekerheid nog naar het ziekenhuis gereden. Daar waren moeder en kind nog een keer grondig onderzocht en alles bleek helemaal in orde. Al kon de gynaecoloog niet verklaren waarom de bevalling zo snel gegaan was. ‘*Succede*,’ was haar enige commentaar geweest: zoiets komt weleens voor.

Angela had de bank in haar woonkamer nu omgebouwd tot comfortabel bed en Fania, die Nathalies kamer weer helemaal opgeruimd en schoongemaakt had, sloop zachtjes om haar heen. Maar de rust was slechts van korte duur. Met een gekraai, gevolgd door een hartverscheurend gehuil, meldde de baby zich alweer.

‘Welkom in het moedergeluk,’ probeerde Angela haar dochter op te beuren, die kreunend in haar ogen wreef.

‘Wat mankeert hem?’

‘Ik denk dat hij honger heeft.’

‘Goed idee.’ Nathalie zuchtte. ‘Ik zou ook wel wat lusten!’

Vanaf dat moment was het gedaan met de rust. Terwijl Fania snel het middageten opwarmde, waarin tot dan toe nog niemand interesse getoond had, hielp Angela haar dochter met het vinden van een comfortabele houding om te voeden en haar kindje aan te leggen. En net toen het kleintje gulzig lag te sabbelen en Tess met behulp van Fania haar stoel wat dichterbij geschoven had, vloog de deur open en kwam een magere oude man binnengestormd.

‘Wat hoorde ik?’ riep hij en hij stak zijn hoofd naar voren, waardoor hij wel wat weg had van een roofvogel. ‘Is het kind er?’

Waarom moet ik dat van vreemde mensen horen?’ Boos keek hij Angela aan. ‘En dat ouwe wijf Carmela was erbij?’

‘Carmela heeft ons geweldig geholpen,’ vertelde Angela. ‘Zonder haar... Ik moet er niet aan denken, wat er dan had kunnen gebeuren.’

Als ze gehoopt had dat dit de oude man tot bedaren zou brengen, dan had ze zich vergist. Te laat herinnerde ze zich dat die twee constant met elkaar overhooplagen.

‘Wat had Carmela hier te zoeken?’ riep hij stampvoetend.

‘Rustig nou maar, Lorenzo,’ maande Tess hem, wijzend op de baby, die gestopt was met zuigen en jammerlijk begon te blèren. ‘Schreeuw niet zo! Kijk dan, nou heb je hem laten schrikken!’

Pas nu leek Lorenzo Rivalecca Nathalie en de baby op de bank te zien. Meteen verzachtte zijn gezicht.

‘Echt? Dat was niet mijn bedoeling.’

Met een stralend gezicht en liefdevolle blik keek Nathalie Lorenzo aan. Dat deze oude zonderling Angela’s vader en dus de overgrootvader was van haar baby, moest een geheim blijven, waarin alleen Tess ingewijd was. Tess en Angela’s moeder Rita hadden bijna vijftig jaar eerder als oogsthulpen in Veneto gewerkt en in die periode was Rita verliefd geworden op Lorenzo. Lorenzo beweerde nog altijd dat ze de liefde van zijn leven geweest was, maar na een hevige ruzie hadden hun wegen zich gescheiden. Terug in Duitsland had Rita gemerkt dat ze in verwachting was. Maar in plaats van over haar trots heen te stappen en terug te keren naar Italië, was ze met een oude aanbieder getrouwd en had ze Tess laten beloven om Angela nooit te vertellen wie haar biologische vader was. Pas toen Angela vorig jaar de zijdevilla van Lorenzo Rivalecca gekocht had, was dit geheim aan het licht gekomen. Maar uit respect voor de familie van de vrouw met wie Lorenzo na Rita’s vertrek uiteindelijk getrouwd was, werd er niet gepraat over de familiebanden. Lela Sartori, de

vorige eigenaresse van de zijdevilla, was inmiddels ook overleden. En met een veelzeggende blik op Fania, die Nathalie net een bord zelfgemaakte ravioli kwam brengen, hielp Angela haar vader eraan herinneren dat dit niet het moment was om het eruit te flappen.

‘Ik hoop dat je hem Lorenzo noemt,’ zei de oude man met een ontroerde blik op dat kleine wezentje, dat intussen weer verder dronk.

Nathalie schudde haar hoofd. ‘Hij heet Peter,’ zei ze, terwijl ze een paar stukjes ravioli aan haar vork prikte. ‘Naar mijn vader. Maar over een tweede naam valt nog te onderhandelen.’ Lorenzo liet zich op het voeteneind van de bank vallen en Nathalie moest snel haar benen optrekken, om te voorkomen dat hij erbovenop zou landen. De kleine Peter was weer gestopt met drinken en leek zijn overgrootvader geïnteresseerd te bekijken. ‘Wil je hem even vasthouden?’ vroeg Nathalie.

Ze tilde haar baby op en klopte hem zacht op zijn ruggetje, waarop het jongetje een boertje liet horen. Toen hield ze hem de oude man voor.

Die hief afwerend zijn handen. ‘No, grazie,’ riep hij geschrokken. ‘Straks spuugt hij mijn overhemd nog onder!’

Nathalie schoot in de lach en vertrok toen pijnlijk haar gezicht. ‘Verdomme,’ kreunde ze, terwijl ze haar buik vasthield. ‘Hoelang blijft dat nog zo’n pijn doen?’

‘O, niet lang meer,’ beloofde Angela.

Opnieuw viel het haar op hoezeer haar dochter op Lorenzo leek. Al zag je die gelijkenis pas bij de tweede of derde blik, aangezien Nathalie met haar twintig jaar en lange kastanjebruine haar een prachtige jonge vrouw was. Terwijl Lorenzo, niet alleen vanwege zijn hoge leeftijd, maar ook vanwege zijn knorrige karakter, meer op een verwaaide havik leek. En toch hadden ze allebei dezelfde fascinerende donkergroene ogen en tijdens ontspannen

momenten van geluk, zoals nu, kon je zien dat Lorenzo Rivaletta ooit een bijzonder knappe man geweest moest zijn.

‘Peter Lorenzo... en verder?’ Rivaletta keek zijn kleindochter met listige oogjes aan.

‘Steeger natuurlijk,’ antwoordde Nathalie.

‘Pietro Lorenzo Rivaletta klinkt anders ook heel mooi,’ zei de oude man zacht, terwijl zijn haviksogen Fania naar de keuken volgden.

‘Hoezo?’ vroeg zijn kleindochter grijnzend. ‘Was je van plan met me te trouwen?’

Iedereen lachte, behalve Lorenzo Rivaletta. ‘Nee, domme meid,’ antwoordde hij grommend. ‘Maar ik zou je moeder kunnen adopteren.’

‘Waar zou dat goed voor moeten zijn?’ vroeg Angela. Langzaam drong het tot haar door dat haar vader het meende, terwijl Nathalie nog steeds grinnikte. ‘We zijn zo toch ook familie,’ zei ze zacht en ze legde een hand op de arm van de oude man.

‘Ach, wat,’ antwoordde hij bot, terwijl hij haar hand afschudde.

Angela slaakte een zucht van verlichting. Dit was weer de oude Rivaletta, die ze zelfs in gedachten nog steeds geen vader kon noemen. Vijfenveertig jaar van haar leven had een andere man deze rol voor haar vervuld, ook al was hij al kort na haar tiende verjaardag overleden. Ze zuchtte. Nog steeds snapte ze niet waarom haar moeder haar nooit de waarheid verteld had. Wat haar er weer aan herinnerde dat de vader van de kleine Peter er ook geen idee van had dat hij een zoon had.

‘Dus... dus alles zit erop en eraan bij dit mannetje?’ vroeg Rivaletta nu, wijzend op de baby.

‘Alles wat nodig is,’ antwoordde Nathalie serieus. Haar mond vertrok tot een grijns. ‘Wil je je er zelf van overtuigen?’ Ze maakte aanstalten om overeind te komen. ‘Kom, dan mag je me helpen met het verschonen van de luijer.’

‘Nonononono,’ verzette Rivalecca zich fel en hij wapperde afwerend met zijn lange, magere handen voor zijn borst heen en weer. ‘Dat zijn *affari di donne*. Vrouwenzaken. Daar wil ik niets mee te maken hebben.’

Hij was opgesprongen van de bank. Ook Nathalie kwam moeizaam overeind, het kindje op de arm.

‘Je hebt nog helemaal niet gezegd wat je van hem vindt,’ zei ze, terwijl ze haar grootvader de baby voorhield. ‘Is hij niet prachtig?’

Rivalecca staarde naar het kleine, nog wat rimpelige, vlekke-rijge gezichtje.

‘Tja, ik weet het niet,’ antwoordde hij ten slotte. ‘Prachtig zou ik hem niet meteen noemen. Maar het is wel... nou ja... een verrekt wonder. Of niet?’

Toen deed hij iets wat nog nooit gebeurd was. Hij kuste Nathalie op haar kruin. En wel zo vluchtig, dat als Angela net even met haar ogen geknipperd had, ze het niet eens gezien zou hebben.

Angela hield de baby op de arm terwijl Nathalie douchte en vervolgens nog een groot bord met ravioli verstouwde. De slaperige blik van het jongetje bleef steeds weer op haar gezicht rusten. Ze hoorde zichzelf tedere woordjes zeggen en moest zich enorm beheersen om haar kleinzoon niet te blijven knuffelen. Ze was zo vervuld van dankbaarheid, dat ze bijna het gevoel had dat ze zou barsten. Maar het duurde niet lang voordat het gezicht van het kindje vertrok alsof hij enorm veel pijn had. Hij stootte een paar jammerlijke klanken uit, gevolgd door een indringend gehuil.

‘Ik kom al!’ Nathalie kreunde en stopte het laatste stukje ravioli in haar mond. ‘Dus dit gaat vanaf nu vierentwintig uur per dag zo door?’

‘Ja, schat.’ Angela stond op. ‘Ik ga nog even naar de weverij. Fania, staat er prosecco in de koelkast?’

‘Ik had voor de zekerheid alvast vijf flessen koud gezet,’ klonk het antwoord.

‘Wat een vooruitziende blik!’ Tess was grijnzend bij hen komen staan. ‘Je kunt zien dat je een nichtje van mijn Emilia bent.’ Bij dat compliment liep Fania helemaal rood aan van trots. ‘Ik blijf zo lang wel bij je dochter.’ De elegante oudere dame sloeg haar armen om Angela heen en trok haar liefdevol tegen zich aan.

Woorden waren overbodig, ze begrepen elkaar ook zo.

‘Hoe gaat het kind eigenlijk heten?’

Angela had een korte toespraak gehouden, waarin ze haar medewerkers heel hartelijk bedankt had voor hun hulp. Ze hadden een toost uitgebracht op Nathalie en de baby en hun glazen geheven. En nu leek vooral de vrouwen niets meer bezig te houden dan deze vraag.

‘Nou,’ zei Stefano, ‘het jongetje is geboren op de dag van de heilige Colombano, en ook nog eens op een dag waarop het sneeuwt. Colombano is misschien een wat ongewone naam, maar...’

‘Je bent gek geworden, zeker,’ bitste Carmela, die tot Angela’s blijdschap ook in de weverij zat, haar armen over elkaar geslagen op de twee stokken voor zich. ‘Geen enkel verstandig mens zou tegenwoordig zijn kind nog naar een Ierse monnik vernoemen, die ook nog eens de patroonheilige van motorrijders is...’

‘Nee, dat gaat echt niet,’ riep Fioretta en Anna viel haar bij.

‘Geen sprake van,’ verzekerde ook Nola, en Orsolina gaf haar man een liefdevolle por.

‘Nathalie wil haar zoontje Peter noemen, naar haar vader,’ zei Angela, toen de rust eindelijk weergekeerd was.

‘Peter?’ Orsolina leek even in de war. ‘O, u bedoelt Pietro.’

‘Nou ja,’ zei Angela geamuseerd. ‘Dat is de Italiaanse versie.’

Ze zag de lege glazen en schonk nog een keer bij. De rest van de dag zou ze haar medewerkers vrijgeven.

‘Dan stel ik voor dat we onze glazen nog een keer heffen,’ stelde Nicola voor, die nog maar een paar weken eerder vanuit Napels hiernaartoe gekomen was. ‘Op Pietrino en zijn prachtige moeder!’

‘*Alla salute di Pietrino e sua bellissima madre*,’ vielen de anderen hem bij.

Alleen Anna zweeg en wierp haar aantrekkelijke collega een gekwelde blik toe. Iedereen wist dat ze tot over haar oren verliefd op hem was. Iedereen. Alleen Nicola leek het niet te merken.

‘Hopelijk ben je niet boos op me.’ Tess keek schuldbewust, toen Angela terugkeerde in haar appartement.

‘Vast niet.’ Nathalie lag uitgeput op de bank, het kindje aan de borst. ‘Fania heeft aangeboden om de komende weken bij mij en de baby te blijven. Om me te helpen...’

‘Zoals ik het ook bij mijn zus gedaan heb,’ vulde Fania aan. ‘Toen Rosina twee jaar geleden een dochttertje kreeg ben ik bij haar ingetrokken en deed ik alles wat gedaan moest worden: luiers verschonen, als mijn zus daar te moe voor was. De baby bij haar brengen als ze gevoed moest worden. Haar in bad doen en later, toen ze al iets groter was, met haar wandelen, als mijn zus helemaal uitgeteld was. Dat is heel normaal in onze familie.’ Fania’s ogen glinsterden. ‘En... ik zou dat nu ook heel erg graag willen doen,’ voegde ze eraan toe. ‘Alleen als u het goedvindt, natuurlijk.’

‘Maar daarvoor is mijn kamer hier veel te klein,’ zei Nathalie. ‘En toen bood Tess aan dat we bij haar kunnen intrekken...’

‘Wat een goed idee,’ zei Angela met vaste stem.

En dat was het ook. Al had ze haar dochter natuurlijk het liefst de hele tijd om zich heen gehad. Maar op den duur kon Nathalie moeilijk met de baby in haar woonkamer blijven kamperen. Ze mocht niet egoïstisch zijn.

‘Het gastenverblijf in de toren is ideaal,’ voegde Tess er zacht aan toe.